

Peygamber Efendimizin (sav) Mucizeleri (1. Bölüm)

Yayınlama Tarihi : 25.08.2020

Hız. Muhammed (sav) m. 610 da İslam dinini tebliğ'e başlamış ve 23 yıllık peygamberliği süresince birçok başarılar elde ederek İslam dinini yaymış ve güçlendirmiştir. O'nun m. 632 de vefatından sonraki 30 yıl süresinde dört halife devrinde, İslam devleti doğudan batıya kadar fetihlerle topraklarını genişletmiş ve her yere zenginlik, huzur ve adalet getirmiştir. İslam devletleri daha sonra Avrupa'nın içlerine nüfuz etmiş, Afrika ve Asya'da yayılmıştır.

Bu ilerlemeyi hazmedemeyen diğer din mensupları, İslam'ın yayılmasını engellemek için birçok siyasi ve askeri faaliyetler yürütmüştür. Bunların temelinde insanlara İslam'ı yanlış tanıtmaya faaliyetleri vardır. Batı devletleri asırlarca kendi insanlarına İslam'ı kötü tanıtmak için çalışmış, bunun için birçok oryantalist ve misyonerler görevlendirmiştir. Bu kişiler yazdıkları kitaplarla, İslam ve onun peygamberi olan Hz. Muhammed (sav)'i kötüleme ve karalama çalışmaları yapmışlardır. Onlara göre İslam, Hristiyanlıktan sapmış/ heretik bir harekettir. Hazreti Peygamber sahte bir peygamberdir ve Kur'an'ı, Bahîra adlı bir papazdan öğrendiği Eski ve Yeni Ahit'ten esinlenerek yazmıştır. Batının egemen güçleri İslam'ı bir tehdit olarak gördüklerinden, İslam'ı yanlış tanıtmakla yayılmasını önleyebileceklerini zannetmişlerdir. Bu tehdit algısı, Ortaçağ'dan günümüze kadar Avrupa'daki İslam imajını belirlemiştir.

Ortalama bir Avrupalının gözünde İslam, özünde şiddete dayalı, kılıç yolu ile yayılmış, irrasyonel, takipçilerinin dünyevi ve şehvi arzularını kamçılayan ve ötekini asimile ve son tahlilde yok etmeyi hedefleyen bir dindir. Onlara göre Müslümanlar barbar ve putperesttirler. Böylece batılı, kendindeki tüm olumsuzlukları kendi kurguladığı "öteki"ne yükleyerek deşarj olur, günahlardan arınır, rahatlar ve böylece düşmanı hep kendi dışında arar. İslam'ın batıdaki algılanması böyle bir dışsallama ve yeniden kurgulanma ile oluşmuştur.

Batı İslam karşıtlığını daha ziyade peygamber üzerinden yürütmektedir. Peygamber hakkında Ortaçağ'dan günümüze kadar birçok iftira ve karalamalar yapılarak, insanların İslam'a ulaşmalarına engellenmek istenmiştir. Peygamber hakkında yapılan tasvir ve tanımlamalar, tarihi yanlış anlatma ve gerçekleri saptırma örneği olarak ilginç içeriklere sahiptir.

Avrupa'daki aydınlanma döneminde peygamber karşıtı propagandalar, çoğunlukla aydınlar eliyle yürütülmüştür. Voltaire, Pascal, Dante ve Thomas Aquinas gibi düşünürler aynı eleştirileri kullanmışlardır. Onların ortaya attıkları eleştirilere göre:

1) Hz. Peygamber tabiatüstü hiçbir delil (mucize) gösterememiştir. Halbuki ilahi ilhamların lehine olarak gösterebilecek tek şahit bu mucizelerdir.

2) İnsanlara yeni bir din getirdiğini iddia edenler, muhakkak mucize göstermek zorundadırlar.

3) Hz. Peygamber Kur'an yazmak dışında hiçbir mucize göstermemiştir. Kur'an ne kadar büyük bir eser olursa olsun, bu eseri yazmak sıradan bir insanın gücünün üstünde değildir.

Bu konuda Prof. Özcan Hıdır'ın kaleme aldığı “Batı’da Hz. Muhammed'in İmajı” adlı kitapta şunlar ifade edilmektedir:

“Yapılan çalışmalarda asıl hedef Kur'an-ı Kerim, sünnet, hadis ve siret kaynaklarına yönelik şüphe yaratmaktır. Bu anlamda da ana akım İslam anlayışının dışındaki fırka ve grupların görüşlerini öne çıkaran, marjinal yorumu merkezi yorum gibi gösteren bir anlayış geliştiriyorlar. Bu bağlamda da amaç Kur'an-ı Kerim'in ilkesel rehberliğinde peygamberin sünneti ile pratik olarak ortaya koyulan ilk kurucu nesil olan sahabenin örnekleri ile toplumsallaşıp asırlar boyu devam eden ana akım İslam imajını bozmaktır. Burada da yine Peygamber Efendimizin örnekliği üzerinden yürüyorlar. Medyada da İslam, Müslümanlar ve Peygamberleri ile ilgili bir konu olduğunda, arka planda hemen marjinal tipler, aşırı örnekler ve teröristler gündeme getiriliyor.”

Amerikalı Prof. Carl Ernst, “Muhammed'e iktida etme” adlı kitabında şunları ifade etmektedir:

“Ortaçağ'da Hristiyan yazarlar Müslümanların gözünde Muhammed (sav)'in hakkaniyetinin göstergesi olan faziletleri tepe taklak olarak göstermeye çalışıp kusurlu ve noksanlı bir karakter çizmeye çalıştılar. Bu da onların Mesih'in ardından bir peygamberin gelmiş olmasına dayanamadıklarından kaynaklanmaktadır.”

Prof. Ernst, kitabında Hz Ali (ra)'nin Peygamberi anlatan “Nehcülbelaga” adlı risalesinden alıntılar yaparak şunları yazmaktadır:

“Allah Resulü (sav) zahitlerin öncüsü, hidayet arayanların görme ve basiretleri olma aracıdır. Işık saçan bir ışık kaynağı ve parlak bir yıldızdır... Allah Teâlâ Hz. Muhammed'i peygamberlerin yaşlı çınarından seçmiş ve onu cehalet ve akılsızlık karanlığında, hidayet ve ışık kaynağı olarak tanıtmıştır. Onu hikmet kaynağı yapmıştır. Hz. Muhammed bir tabip misali nerede hasta ile karşılaşsa onu tedavi etmiştir... Hep ılımlı olmuş, hayatı istikrarlı, sözleri hak ve batılı ayıran olmuş, emri ve talimatı ise adalete hitap etmiştir... Onu yalancı olarak adlandıran düşmanlarının birleşmesi bile onu hak davetinden alıkoymamıştır. Düşmanların onun risalet nurunu söndürmek çabaları ise hiçbir zaman sonuç vermemiştir.”

Materyalizm felsefesini benimseyenler Peygamberimizin bir Arap filozofu olduğunu ileri sürmüşlerdir. Onlara göre Muhammed'in peygamberliği ilahi değil, fakat toplumsal ve siyasal olaydır. Peygamberin başarısı bir ordu kurmasındadır. Bu ordu ile kendi düşüncelerini dünyaya kabul ettirmeye çalışmıştır. Maneviyat ve inançtan yoksun olan bu kimselerin Hz. Peygamber'i doğru olarak anlamaları beklenemez. Bu görüşlere defalarca bilimsel belgelerle cevap verilmiş olmasına rağmen, bu görüşler toplumumuzda yer etmiştir. Materyalist görüşe göre, tabiatta her şey maddesel kurallarla ortaya çıkmış ve yönetilmektedir. Bu görüşte olanlar Allah'ın varlığını ve din olgusunu reddederler. Bugün için çökmüş olan bu felsefeye bağlı olan insanlar

toplumumuzda da senelerce bu görüşlerle İslam dinini ve Peygamberimizi eleştirmişlerdir. Ancak materyalist felsefenin artık geçersiz olduğunu göz önüne alırsak, bu insanların eleştirilerine cevap vermenin bile gereksiz olduğu aşıkardır.

Edebiyat profesörü Edward Said'in ifadesiyle, “Muhammed'in ahlaki ve dini açılardan kabul edilemezliğı, batıdaki oryantalistlerin semptomatik faraziyeleridir.” Bu faraziyelerin geçerli olmadığı defalarca anlatılmış ve tarihi belgelerle ispat edilmiştir. Biz sadece Peygamber Efendimiz (sav)’in mucize göstermediğini iddia edenlere karşı, bu ve bundan sonraki yazımızda cevap vereceğiz. Peygamber Efendimizi ve İslam dinini içine sindiremeyenler ve ona karşı olanlar bu açıklamalarımızdan ne kadar nasipkar olacaklar bilemeyiz. Ancak bizim görevimiz bunu belgelerle insanların önüne tekrar koymaktır.

Peygamber Efendimiz (sav)’in Mucizeleri

Peygamber Efendimiz (sav)’in birçok mucizeleri vardır. Bu mucizelerin bir kısmı Kur'an'da ifade edilmiş ve bir kısmı da Kur'an'da ifade edilmemiştir. Biz bu yazımızda Peygamber Efendimizin Kur'an'da anlatılan mucizelerini anlatacağız. Diğer mucizelerini de bundan sonraki yazımızda anlatmak istiyoruz.

Mucize kelimesi “el-Aczü” kökünden gelir. Anlamı insanı aciz bırakan, karşı konulamaz, olağanüstü demektir. Mucize Peygamberlerin peygamberliklerinin doğruluğunu teyit etmek için Allah tarafından yaratılan ve insanlara bir benzerini getirmekten aciz kaldığı olağanüstü olaylardır. Mucize tabiatın olağan kanunlarının geçerliliğini o an için geçersiz kılar ve onları durdurur. Bu nedenle mucizeleri müspet bilimlerle açıklamak mümkün değildir.

Hız. Muhammed (sav)'in mucizeleri diğer peygamberlerin mucizelerinden hem sayı bakımından çoktur ve hem de derece bakımından çok üstündür. Peygamberimizin mucizelerinin adedinin binden fazla olduğu ifade edilmiştir.

Hız. Peygamber (sav)’in en büyük mucizesi Kur'an-ı Kerim'dir

Kur'an-ı Kerim bütün zamanlara hitap eden en büyük mucizedir. Bu konuda Peygamberimiz bir hadisinde şöyle buyurmuştur: *“Hiçbir peygamber yoktur ki, onlara kendi zamanlarındaki insanların inandıkları bir mucize verilmemiş olsun. Hepsine mucizeler verilmiştir. Bana mucize olarak verilen ise Allah'ın bana vahyettiğı Kur'an-ı Kerim'dir.”*

Kur'an lafzı (sözü) ve manası ile mucizedir. Çünkü Kur'an Allah kalamı olan ve benzerini meydana getirmekten beşer gücünün aciz kalacağı çok yüksek mertebede bulunan kitaptır. Kur'an

ayetlerinin Peygamberi doğrulayan deliller olduğunu kabul etmeyen müşriklerin ne dedikleri Kur'an'da şöyle bildirilmiştir:

“Onlara ayetlerimiz okunduğu zaman, “İşittik, istersek bunun gibisini biz de söyleriz, bu eskilerin efsanelerinden başka bir şey değildir” diyorlar.” (Enfal, 8/31)

Müşriklerin bu sözlerine karşı Allah Teâlâ, Kur'an'da bir çok ayette meydan okumuştur. Bunlardan biri şudur:

“Onu Peygamber uydurdu mu diyorlar? De ki: Haydi siz de onun gibi bir sure getirin ve Allah'tan başka çağırabileceğiniz kim varsa onu da yardıma çağırın. Eğer sözünüzde sadık iseniz bunu yapın.” (Yunus, 10/38)

Bu meydan okuma asırlarca devam etmektedir. Fakat İslam karşıtları bu meydan okumaya bugüne kadar cevap verememişlerdir. İslam'ı içine sindiremeyenler, bugün bile Kur'an'ın Hazreti Peygamber tarafından kaleme alındığı iftirasına ve yalanına sığınmaktadırlar. Fakat bu iftiralar havada kalmış ve bugüne kadar ispat edilememiştir.

Abdülahad Ömer (Gary Miller)'in “Eşsiz Mucize Kur'an” adlı kitabında şunlar yazılmaktadır:

“Kur'an'ın meydan okuduğu, inkar edenleri âciz bıraktığı en önemli mucizevi yönü, onun edebi bir şaheser oluşundan, belâgatın zirvesinde yer alışından, lafız ve mana bütünlüğüne, akıcı bir üsluba, harfler, kelimeler ve cümleler arası tatlı bir insicam, ahenk ve tenâsübe sahip oluşundan kaynaklanır. Bu ilahi kelimada her harf, kelime ve cümle yerli yerince konmuştur. Herhangi bir harfin yerine eşdeğeri olan başka bir harf getirilemez, getirilirse mana değişir.

Kur'an-ı Kerim, indirildiği günden beri Arap dilinde yazılan bütün eserler içerisinde en müstesna yere sahip olan, en üstün edebi üstünlüğe mazhar olan bir kitaptır. İndirilmeye başlandığı günden bu yana, tarih boyunca edebiyat dünyasında inşa edilen hiçbir metin, Kur'an'ın tek bir suresiyle bile kıyas edilemez şüphesiz. Kur'an'ın ebedi bir şaheser oluşu, yerli – yabancı, Müslüman olan, olmayan herkes tarafından tasdik edilen bir gerçektir. Kur'an'ın muhtevasını anlamayan veya anlamak istemeyen oryantalistler bile onun üstün edebi bir dile sahip olduğunu kabul ederler.”

Gerçekten yukarıda da belirtildiği üzere, biraz Arapça bilgisine sahip olan herhangi bir kimse, en zirve Arapça edebi metinlerle Kur'an pasajlarını karşılaştırırsa Kur'an'ın nasıl bir ifade gücüne sahip olduğunu, onun gerçekten erişilemez güzellikte bulunduğunu zorlanmadan kavrar. Kur'an'ın bu edebi üstünlüğü şimdiye kadar tasdik edildiği gibi bundan sonra da tasdik edilecek, onun dil ve üslubu diğer bütün edebi metinlere ilham kaynağı olmaya devam edecektir.

Kur'an-ı Kerim'de Peygamberimizin mucizelerini gösteren ayetler vardır. Bunları bazılarını aşağıda ele alıyoruz:

- *“Onları siz öldürmediniz, lakin Allah öldürdü. Attığın zaman da sen atmadın, lakin Allah attı. Bu da müminlere güzel bir imtihan geçirtmek içindir. Allah işitendir, bilendir.”* (Enfal, 8/17)

Enfal suresinde Bedir savaşı detaylı olarak anlatılmaktadır. Bedir günü Müslümanlar sayıca çok az ve silahça da çok zayıftılar. Kafirler ise onların üç katı kadardı ve tamamen silahlı ve zırhlı idiler. Savaşın bir bölümünde Müslümanlar mağlup olmak üzereyken, Peygamber efendimiz bu anda ellerini açarak şöyle dua etmiştir: *“Ey Rabbim! Eğer şu topluluğu helak edecek olursan, bir daha asla yeryüzünde sana ibadet edecek insan kalmayacaktır.”* Bu dua üzerine Cebrail (as) Efendimize *“Bir avuç toprak al ve bunu onların yüzlerine at”* dedi. Hazreti Peygamber de bir avuç toprak alarak bunu onların yüzüne attı ve *“Yüzleri kurusun”* dedi. Müşriklerden hiçbir kimse kalmadı ki gözlerinde, burun deliklerinde ve ağzında bu bir avuç topraktan isabet etmiş olmasın. Müşrikler gözlerine kaçan bu toprakla uğraşırken sahabeler onlara saldırıp bir kısmını öldürdü ve bir kısmını da esir ettiler. Bu olayı müspet bilim ile açıklamak mümkün değildir. Çünkü bu bir beşerin gücü ile olacak bir şey değildir. Bu olay tarihte aynı şekilde kayda geçmiştir. Bunun aksini kimse iddia edememiştir. İşte bu olay Peygamberimiz (sav)’in bir mucizesidir.

Bu olayla ilgili İsmail Hakkı Bursevî Hazretleri Rûhu’l Beyân adlı tefsirinde şöyle diyor:

“Bu ayet Bedir çölündeki savaş ile ilgili olarak inmiştir. Rivayet edildiğine göre arkasında saklanmış oldukları kum tepesinden ayrılarak vadiye gelen Kureyşlileri gören Hazreti Peygamber şöyle dua eder: “Ey Allah'ım! Bunlar kibir ve gururlarıyla övünerek gelen ve senin Peygamberini yalanlayan Kureyşlilerdir. Ey Allah'ım! Senden bana söz verdiğin şeyi istiyorum.” Hazreti Peygamber daha sonra yerden bir avuç toprak alarak onların yüzüne doğru atar ve *“Yüzleri çirkinleşti”* der. Bu toprağın gözlerine ve burunlarına isabet etmiş olduğu müşriklerden hepsi yenilgiye uğramıştır. Müminler de bunları takip etmiş bir kısmını öldürmüş bir kısmını da esir almışlardır. Burada Hz. Muhammed görünüşte atar gibi göründüyse de gerçekte Allah attı. Allah bu toprak parçalarını müşriklerin gözlerine ulaştırdı ve onlar yenildiler.”

Böylece Müslümanlar kâfirleri perişan etti. Buradaki atma eylemi şekil olarak Hazreti Peygamber tarafından gerçekleştirilmiş gözükse de, bir avuç toprak atmakla bütün düşmanın gözlerinin kör olması ve mahvolmaları beşerin yapabileceği bir şey olamaz. Düşmanın öldürülmesinin sebeplerini var eden Allah'tır. Bedir harbinde de meleklerini indirerek Müslümanlara yardıma koşmuştur. Melekler toprakları kafirlerin gözlerine, burunlarına doldurmuşlardır. Bu olay kafirlerin kalbine korku salmış, müminlerin gönüllerini de kuvvetlendirmiştir. Böylece Allah tarafından sebepler oluşturularak zafer kazanılmıştır.

Ayette bunun “*Müminler için güzel bir imtihan olduğuna*” işaret edilmektedir. Çünkü bu mucize Müslümanların imanını arttırmış, Hazreti Peygamberin Allah'ın Resulü olduğuna daha çok inanmış ve böylece İslam'a daha sıkı bağlanmışlardır.

● “*Bir kısım ayetlerimizi kendisine göstermek için kulunu bir gece Mescid-i Haram'dan çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid-i Aksa'ya götüren o Allah yücedir. Gerçekten O işitendir ve görendir.*” (İsra, 17/1)

Bu ayet-i kerime bütün müfessirlerin ittifakı ile Efendimizin Miraç hadisesinin başlangıcı olan İsra olayından, yani Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya olan seyahatından haber vermektedir. İsra gecesı Recep ayının 27. günü olan pazartesi gecesidir. Ayette “Peygamberi” yerine “Kulunu” deniliyor. Bunun sebebi Hazreti İsa'da olduğu gibi Hz. Muhammed'e uluhiyet isnad edilmemesi içindir.

Peygamberimiz Miraç olayında dünya aleminden sıyrılarak cismi ile Mele'i ala'ya yükselmiştir. Bu ise beşeri davranışlara göre mümkün olamaz. Ayrıca burada kulluk makamının şerefine işaret vardır. Bu konuda Fahrettin er Razi tefsirinde şöyle demiştir: “Ubudiyyet risaletten daha faziletlidir. Çünkü ubudiyyette halktan Hakka yönelimi, risalette ise Hakk'tan halka yönelim işidir. Ayrıca ubudiyyette kulun işini Mevlasına bırakması vardır. İşlerini Mevlası yapar. Risalette ise ümmetin işlerini tekellüf etme, onlarla ilgilenme vardır. İkisi arasındaki durum ne kadar farklıdır.”

Miraç hadisesi hem ruh, hem de bedenle olmuştur bunun delili ayette ki “*kulunu... götürdü*” ifadesidir. Çünkü abd/kul, ruh ve bedeni birlikte ifade eder. Ayrıca bir hayvan çeşidi olan Burak da insan bedenini taşır. Miraç hadisesi uyku halinde yalnız ruh ile olsaydı, o zaman müşrikler bunu inkar etmezlerdi. Çünkü uyku halinde benzer durum herkeste görülebilir.

İsra mucizesinin amacı hiç kimsenin müşerref olmadığı şekilde, peygamberlerin efendisi ve sonuncusu olan Hz. Muhammed'e ilahi zatına mahsus ayetleri göstermektir. Bu ayetler şunlardır: Bir aylık mesafede olan Mescid-i Aksa'ya gecenin az bir kısımda gidip Beytü-l Makdis'i görmesi, Enbiya ruhlarının temessül ederek kendisine görülmesi, onların yüce makamlarına vakıf olması ve Levh-i Mahfuz'daki kalemelerin cızırtısını duyması gibi hususlar.

Hız. Muhammed'in İsra mucizesine mazhar kılınması onun izzet ve değerini artırmak ve makamını yükseltmek içindir. Miraç mucizesi esnasında Hz. Muhammed'e dini vecibeleri ihmal ve terk eden bazı kimselerin durumları gösterilmiştir: Farz namazları kılmayanlar, zekat vermeyenler, zina edenler, faiz yiyenler, vaaz ettiği halde kendi vaazından yararlanmayanlar, başkalarının ırz ve namuslarına sataşan ve gıybet edenler gibi.

Resulallah Mescid-i Haram'a geri dönünce müşrikler onun anlattıklarına inanmadılar. Çünkü bunun beşeri güçle olamayacağını biliyorlardı. Ancak Ebubekir anlatılanlar için “Bunu o demiş ise doğrudur. Ben onu bundan daha garip hususlarda da tasdik ettim. Sema'dan getirdiği haberlerinde de onu tasdik ediyor, doğru söylediğine inanıyorum” dedi. Müşrikler içinde Beytül Makdis’i görenler vardı ve yine biliyorlardı ki Hazreti Muhammed onu hiç görmemiş ve oraya hiç gitmemişti. Akıllarınca yalanını ortaya çıkarmak için “Ey Muhammed! Bize Beytül Makdis’i anlat, kaç tane penceresi var?” dediler. Bunun üzerine Allah Teâlâ Mescid-i Aksa ile Peygamber arasındaki uzaklık engelini kaldırdı ve Peygamber ona bakarak sordukları bütün sorulara cevap verdi.

İşte bu mucize belgeleri ve şahitleri ile yaşanmıştır. Böyle bir mucize başka hiçbir peygambere verilmemiştir. Fakat İslam karşıtı olan gafiller, bütün bunlara rağmen Peygamberin bu mucizesine inanmamışlardır. Eğer Allah Teâlâ onların kalplerini mühürlemiş ise yapacak bir şey yoktur. Onlar hiçbir mucizeye inanmayacaklardır.

● “*Kıyamet yaklaştı, ay yarıldı.*” (Kamer, 54/1)

Bu ayete göre “*Kıyamet yaklaştı*” yani kıyametin kopması ve vukuu bulması anı yaklaşmış, dünyanın sadece az bir ömrü kalmıştır. “*Ay yarıldı*” ifadesinde fiilin dili geçmiş zamanla ifade edilmesi, ayın yarılmasının Resulallah zamanında vuku bulduğunu ifade etmektedir. Buna göre ayın yarılması kıyametin yaklaştığının bir alametidir.

Rivayet edildiğine göre, Kureyş'in ileri gelenlerinden bazıları bir araya gelirler ve Resulallah'a ayı ikiye ayırırsa iman edeceklerine söz verirler. O gece ayın ondördüncü gecesidir. Resulallah parmağını yukarı kaldırır ve aya ortadan ikiye ayrılmasını emreder. Derhal ay iki parçaya ayrılır. Yarım ayın biri bulunduğu yerden kalkıp başka bir noktaya gider, öbür yarısı eski yerinde kalır. İbni Mesud der ki “Ben Hira mağarasının bulunduğu Nur dağına ayın yarılmış iki yarısı arasında gözlerimle gördüm.”

Bazı alimler derler ki, ayın bir yarısı doğuya ve diğer yarısı da batıya gitti. Ardından bütün dünya bir an karanlıkta kaldı. Sonra birbirinden ayrılan yarı parçalar doğdular ve mucizeden önceki halinde olduğu gibi semanın ortasında bir araya gelip bitiştiler. Bundan sonra Resulallah şöyle buyurdu: “*Şahit olun, şahit olun.*” İşte tam o esnada Kureyş'in kâfirleri Hz. Peygamber'i kastederek “İbnu Ebî Kebşe bizi büyüledi” dediler. Aralarından birisi de şöyle söyledi: “Şüphesiz Muhammed sizin açınızdan ayı büyülemiş olsa bile, bu sihir ile bütün yeryüzü halkını büyülemiş olamaz. Çeşitli beldelerden Mekke'ye gelenler ayı görmüşler mi? sorun bakalım.” Bu sorunun

cevabında, bölgedeki çevre halkının tümünün bu olayı gördüğü tespit edilmiştir. Bu tespit birçok hadislerle de teyit edilmiştir.

Abdullah ibni Ömer şöyle demiştir: “Bu Allah'ın Resulü zamanında oldu. Ay iki parçaya yarıldı. Bir parça dağın önünde, bir parça da arkasındaydı. Hazreti Peygamber “Allah'ım şahit ol!” dedi.”

İmam Beyhaki der ki: “Bize Hafız Ebu Abdullah'ın... Abdullah İbni Mesud'dan rivayetle haber verdiğine göre, o şöyle demişti: “Ay Mekke'de yarıldı ve iki parça oldu. Mekkeli Kureyş kafirleri “Bu, İbn Ebu Keşbe'nin sizi büyülemiş olduğu bir büyüdür. Seferden gelecekleri bekleyin, şayet sizin gördüğünüzü onlarda görmüşse doğru söylemiştir. Eğer sizin gördüğünüz gibi görmemişlerse hiç şüphesiz bu onun bizi büyüleyici bir büyüdür” dediler. Dışardan seferden gelenlere sorulduğunda, muhtelif yönlerden gelenler onu gördük dediler.” İbni Cerir de hadisi Mugire kanalıyla rivayet etmiştir.

Hiz. Muhammed ve getirdiği dinin en büyük düşmanları olan o zamanın inkarcıları, “Ayın ikiye ayrılması” mucizesini inkar etmedikleri gibi, böyle bir olayın gerçekleştiğini kabul etmeleri önemlidir. Çünkü Peygambere ve Müslümanlara birçok zulüm yapan Mekkeli kafirler bu mucizeyi inkâr edememişlerdir. Halbuki bu olay gerçekleşmemiş olsaydı, ellerine büyük bir koz geçmiş olacak ve bunu İslam aleyhine ciddi bir şekilde kullanacaklardı. Böyle bir durum olmadığına göre bu mucizeye gerçekten şahit olmuşlardır.

Ayette belirtilen “kıyamet yaklaştı” ifadesini kainatın ömrüne kıyasla anlamak gerekir. Milyonlarca yıl önce yaratılmış olan alem için iki üç bin sene kainatın ömrünün son dakikaları değil, hatta son saniyeleridir. Bu anlamı kuvvetlendiren birçok ayet ve hadis vardır.

Günümüzde de ayın ikiye ayrılması mucizesi, aya yapılan yolculuklarda çekilen fotoğraflarla teyit edilmiştir. Bu fotoğraflarda ayın yüzeyinde doğal olmayan, boyuna çatlak ve yarıklar mevcut olduğu yetkililer tarafından açıklanmıştır. Aya ilk giden astronotun şu ifadesi ilginçtir: “Aya yaklaşırken gördüğüm ayın şekli, bir elmanın ikiye ayrılıp sonra tekrar birleştirilmesi gibiydi.” Bu ifade sonraları NASA tarafından kaldırılmıştır. Çünkü onlar da Peygamberin bu mucizesinden haberdar olmuşlar ve İslam karşıtı olduklarından bu ifadeyi NASA'nın web sitesinden silmişlerdir. Fakat ay hakkında çekilmiş fotoğraflarda anormal yarıkların yorumunu onlar da yapamamaktadırlar. Bir gün gelecek bütün insanlar bu mucizeyi tasdik edeceklerdir inşallah.

● “Allah seni insanlardan koruyacaktır.” (Maide, 5/67)

Bu ayet-i kerime inmeden önce, Medine'de Yahudiler ve müşrikler Peygamberimizi tehdit ediyorlardı: “Ya Muhammed! biz çok kalabalığız ve silah sahibiyiz. Eğer bu davadan ve dininden vazgeçmezsen seni öldürürüz.” dediler. Bunun üzerine Peygamber Efendimizi ensar ve

muhacirlerden kişiler bekliyorlar ve koruyorlardı. Yahudilerin suikast yapması korkusundan onun yanında geceliyorlar ve onun her gittiği yere beraber gidiyorlardı. Bu ayet inince Allah Resulü kendisini bekleyenlere şöyle dedi: *“Ey insanlar! Gideceğiniz yerlere gidin, artık beni beklemeyin. Şüphesiz ki Allah beni insanlardan koruyacaktır.”* Allah'ın bu vaadinden sonra Peygamber Efendimiz gecenin evvelinde ve geç saatlerde Medine'nin vadilerinde ve تنها yerlerinde düşmanlarının çokluğuna rağmen tek başına gezerdi. Ona suikast planları yapanların planları da bir türlü gerçekleşmezdi. Bu durum birçok sahabenin ifadelerinde teyit edilmiştir. Bu ayetin hükmünün gücünü gösteren birçok olay olmuştur.

İbni Ebu Hatim rivayet ediyor: Peygamber Enmar oğullarıyla savaştığında koruyucu bir hurma ağacının üzerine çıkmıştı. Gavres ibni Haris adlı bir müşrik Hz. Peygamber'e gelip *“Ey Muhammed! Kılıcını bana ver de bakayım”* demiş. Resulallah kılıcını ona vermiş, Gavres'in eli titremiş ve elinden kılıç yere düşmüş. Bunun üzerine Resulallah, *“Allah seninle yapmak istediğin şeyin arasına girdi.”* demiş.

Ebu Cafer ibni Cerir Taberî der ki: *“Resulullah bir yerde konakladığı zaman ashab onun için gölgelik bir ağaç seçer ve Resulallah onun altında uykuya daldı. İşte bu esnada bir bedevi gelmiş ve kılıcını kınından çıkararak, “şimdi seni benden kim korur?”* demiş. Allah'ın Resulü de *“Beni senden Allah korur”* demiş. Bedevinin bu esnada eli titremiş ve kılıç elinden düşmüş, başını ağaca vurarak beyni dağılmış.

Ebu Cehil yemin etmiş ki, ben secdede Muhammed'i görsem, bir taşla onu vuracağım. Büyük bir taş alıp gitmiş, secdede gördüğü vakit kaldırıp vurmak üzere iken, elleri yukarıda kalmış. Allah Resulü namazını bitirdikten sonra kalkmış ve Ebu Cehil'in eli çözülmüş.

Mekke'nin fetih gününde Fedale namında birisi Allah Resulü'nün yanına onu vurmak niyetiyle geldi. Resulullah ona bakıp tebessüm etti, *“Nefsinle ne konuştun?”* dedi ve Fedale için Allah'tan bağışlanma diledi. Fedale de imana geldi ve dedi ki *“o vakit ondan daha ziyade dünyada sevgilim olmazdı.”*

İsmail Hakkı Bursevi (ks) bu konuda Rûhu'l Beyân adlı tefsirinde şöyle söylemektedir:

“Rivayet edilmiştir ki, Hz. Peygamber (sav) Medine'ye girdiğinde muhacir ve ensar dan 100 kişi onu Yahudilerden koruyordu. Ancak “Allah seni insanlardan korur” ayeti indikten sonra, Hz. Peygamber Allah tarafından Yahudi ve diğer insanların kötülüklerinden korunduğunu anladı ve muhacirlere ve ensara *“Artık yerlerinize gidin, çünkü Allah beni Yahudilerden korur”* dedi. Daha sonra Hazreti Peygamber düşmanlarının çokluğuna ve yardımcılarının azlığına rağmen zaman zaman gecenin başlangıcında ve seher vakitlerinde Medine vadilerine tek başına giderdi. Allah onu koruyordu. Kuşkusuz buradaki gaye öldürülmekten korumaktır ki, yüce Allah onu gerçekten

öldürölmekten korumuştur. Hz. Peygamber'in karşılaştığı diğér sıkıntı ve musibetler ise diğér peygamberlerin ve Allah dostlarının gördükleri türlerdendir.

Şu bir gerçektir ki, yaratıcısının emrine uyanları Allah Teâlâ yaratıkların kötölüklerinden korur. Nitekim Hazreti Peygamber ile Hz. Ebubekir hicret sırasında mağaradayken düşmanlarının tehlikesinden korumuştur. Allah'ın bu koruması müminler için de geçerlidir. İman edip Allah'a tevekköl edenlere Allah kafidir. Bu husus ayet ve hadislerle teyid edilmiştir.

Ayrıca rivayet edildiğine göre, Hz. Peygamberin Süfeyne adında bir hizmetçisi vardı. Bir gün Süfeyne, Bizans topraklarında orduyu kaybedip yolunu şaşırdı. Koşa koşa askerleri arıyordu. Aniden bir aslanla karşılaştı ve ona “Ey bu yerlerin kralı, ben Hazreti Peygamberin hizmetçisi olan Süfeyneyim. Amacım şöyle şöyledir” dedi. Bunun üzerine aslan yanına gelip onu okşamaya başladı. Süfeyne konuştuğça anlıyormuşçasına ona kulak veriyordu. Orduyu buluncaya kadar beraberlikleri devam etti, sonra aslan geri döndü.

● *“O zaman sen müminlere Rabbinizin size indirilmiş 3000 Melek ile yardım etmesi size yetmez mi diyordun. Evet sabreder ve Allah'tan korkarsanız, onlar ansızın üzerinize gelseler, Rabbiniz size nişanlı 5000 melek ile yardım eder.”* (Ali İmran, 3/124-125)

Peygamberimize savaşlarda, Allah tarafından melekler gönderilerek yardım edilmiştir. Bu husus birçok ayetlerde dile getirilmiştir. Yukarıdaki ayette “münzelîn” (indirilmiş) kelimesi yardım için gelen meleklerin, Allah'ın izniyle gökten indirildiklerini ifade eder. Allah müminleri önce bin, sonra üç bin, daha sonra beş bin melek ile destekleyip, imdatlarına yetişmiştir. Çünkü, kalplerinin güçlenmesi, kararlı olmaları ve zafere ulaşmaları için, meleklerin indirilmesi konusunda kendilerine söz verilmişti. Ayette geçen “müsevvinîn” (işaretlenmiş) kelimesi gelen meleklerin işaret taşıdığına işaret eder. Rivayet edildiğine göre melekler, beyaz sarıklı idiler. Sadece Cebrail (as) sarı sarıklı idi. Melekler kır atlar üzerinde gelmişlerdir.

Bedir günü gönderilen melekler şu ayette ifade edilmektedir:

“O vakit siz Rabbinizden yardım diliyordunuz. O da: “Ben işte art arda 1000 melek ile size yardım ediyorum” diye duanızı kabul buyurmuştu. Bunu da Allah size sırf bir müjde olsun ve bununla kalpleriniz yatışsın diye yapmıştı. Yoksa zafer ancak Allah katındandır. Gerçekten Allah mutlak galiptir ve hikmet sahibidir.” (Enfal, 8/9,10)

Hendek savaşında gönderilen meleklerden şu ayette bahsedilmektedir:

“Ey iman edenler! Allah'ın üzerinizdeki nimetini anın. Hani size ordular gelmişti de, üzerlerine bir rüzgar ve sizin görmediğiniz ordular salıvermiştik. Allah ne yaptığınızı görüyordu.” (Ahzab, 33/39)

Huneyn günü gönderilen melekler hakkında da şu ayet-i kerime haber vermektedir:

“Sonra Allah, Resul'ünün üzerine ve müminlerin üzerine sekinetini indirdi. Gözle görmediğiniz ordular göndererek kendisini tanımayan kâfirleri azaba uğrattı. Kafirlerin cezası işte budur.” (Tövbe, 9/26)

Bu ayetlerde belirtildiğini üzere Peygamber Efendimizin ordusunda melekler vardı ve ona peygamberliğinin bir mucizesi olması için bu melekler sahabeler tarafından görülmüştü:

Sehl ibni Hunejf (ra) der ki: “Vallahi ben Bedir günü bizden birisinin kılıcıyla bir müşriğin kafasına vurmak üzereyken kılıncın ona ulaşmadan o müşrikin kellesinin cesedinden ayrılıp yere düştüğünü gördüm.”

Ebu Üseyd Malik İbni Rabia (ra) (Bu zat Bedir ehlinden en son vefat edendir) şöyle buyurur: “Şu an sizinle birlikte Bedir'de bulunsaydım ve gözlerimde görseydi elbette hiç şüphe ve tereddüt etmeden meleklerin çıkageldiği vadiyi size gösterirdim.”

Allah Teâlâ bütün bunları niçin yaptığını şu ayette ifade etmektedir:

“Allah bunu sadece müjdelemek için ve kalbiniz huzura kavuşsun diye yaptı. Zafer ancak, azîz ve hakîm olan Allah tarafındandır.” (Ali İmran, 3/126)

Allah Teâlâ'nın melekler göndererek müminlere yardım etmesi tarih boyunca Müslümanların yaptığı savaşlarda şahit olunmuştur. Çanakkale savaşında kafirler meleklerin nasıl yardım ettiklerini gözleriyle görmüşlerdir. Müslümanlar doğru yolda oldukları sürece, bu durum kıyamete kadar devam edecektir inşallah.

Ol âlem fahri Muhammed, nebîler serveridir;

Ver salevât aşk ile, ol günahlar eritir...

Hak O'nu övdü yarattı, sevdi Habîb'im dedi;

Yeryüzünde cümle çiçek, Mustafâ'nın teridir...

Cebrâil dâvet kılınca Mîrâc'a Muhammed'i,

Mîrâc'ında dilediği, ümmetinin vâridir...

Sen O'na ümmet olagör, O seni mahrum komaz,
Her kim O'nun ümmetidir, sekiz Cennet yeridir...

Her kim O'nun sünnet ile farzını kâim tutar,
Ne diyem ki âkıbet, soru-hesaptan berîdir...

Suçlu-suçsuz günahkâr, şefâat O'ndan umar;
Ol Cehennem'de yananlar, münkirin inkârıdır...

(Yunus Emre)

Yorum ve Eleştirileriniz için: <mailto:oryanmh@gmail.com>

[Ana Sayfa](#) [Yorumlar](#)

